

Er zijn een aantal soorten van liefde. Maar de liefde waar wij het over gaan hebben, is de liefde die niet afhankelijk is van de ander. Een liefde die door De Heer gevoed wordt. En waar wij maar zo slecht mee om kunnen gaan.

De liefde die wij hier bedoelen, is de liefde die wij van Hem hebben gekregen. Die liefde waarvan Hij ons opgedragen heeft deze te gebruiken om de Vader lief te hebben. Die liefde waarvan Hij ons opgedragen heeft deze te gebruiken om anderen lief te hebben als onszelf.

Die liefde waarvan Hij ons opgedragen heeft deze te gebruiken om onszelf lief te hebben.

Er zijn mensen die veel liefde hebben voor de medemens. Zij zijn geen christenen maar zij doen bijna alles om de naaste waardig te behandelen. Ik heb bewondering voor zulke mensen. Natuurlijk is het bewonderenswaardig wat zij doen en veel christenen kunnen daar dan ook jaloers op zijn. Het gaat ons christenen vaak niet zo makkelijk af. We willen het vaak wel, maar kunnen dat niet altijd. Wat is er dan aan de hand met ons en waarom kunnen sommige mensen dat dan zo gemakkelijk?

Deze mensen, die de naastenliefde van naturen hebben, hun karakter en hun denken is zo gevormd dat zij op die manier een uitzondering zijn in de samenleving. Zijn dat nu de mensen waar wij jaloers op moeten zijn, moeten wij dan gaan leven zoals zij leven? Moeten wij ons dan zo gaan vormen om te zijn zoals zij zijn? Dit zijn overigens maar enkelingen, maar zij laten wel een indruk achter bij de mensen.

Wij christenen hebben niet allemaal hetzelfde karakter. Daarom is het niet mogelijk onze karakters zomaar om te vormen en te worden zoals die andere groep mensen, waar wij zojuist over hebben gesproken. Toch verwacht de Here dat wij zullen zijn als Hij en als Hij ons wijst op de liefde die beschreven wordt in 1Cor 13, dan vinden wij het in het algemeen een mooi stuk en zeggen dat de liefde van Christus zo wonderlijk mooi is. Toch hebben wij het dan niet goed begrepen. Hij gaat ervan uit dat die liefde bij ons woont en dat wij die liefde ook in praktijk brengen. Hij is die liefde, Hij woont in ons, Hij is onze leermeester in die liefde. **Hoe uit die liefde zich dan?**

De liefde is lankmoedig,	de liefde is goedertieren,	zij is niet afgunstig,	de liefde praalt niet,
zij is niet opgeblazen,	zij kwetst niemands gevoel,	zij zoekt zichzelf niet,	zij wordt niet verbitterd,
zij rekent het kwade niet toe.	Zij is niet blijde over ongerechtigheid,	maar zij is blijde met de waarheid.	
Alles bedekt zij,	alles gelooft zij,	alles hoopt zij,	alles verdraagt zij.

En dan voegt hij daar aan toe: **De liefde vergaat nimmermeer.**

1 Cor 13:4-8a

Toch is het zo dat de christenen opdracht hebben gekregen om de liefde toe te passen in de gemeente en daar buiten. Onze naaste is niet alleen onze broeder of zuster maar de mens in het algemeen. Als wij er nu van uit zouden gaan dat die liefde van Christus ons, net als die andere mensen, zo bijzonder maakt, dan zouden wij echt als Christengetuigen rond wandelen op deze wereld.

Als wij ons nu eens op de proef stellen en in plaats van het woordje ‘liefde’ uit het bijbel gedeelte, onze naam gebruiken. Dan zien we dat er nog een weg te gaan is.

.....is lankmoedig,	 is goedertieren,	is niet afgunstig,	 praalt niet,
.....is niet opgeblazen,	kwetst niemands gevoel,	zoekt zichzelf niet,	wordt niet verbitterd,
.....rekent het kwade niet toe.	is niet blijde over ongerechtigheid,	maar is blijde met de waarheid.	
Alles bedekt,	alles gelooft,	alles hoopt,	alles verdraagt

God zegen toegewenst!!